

عنوان مقاله:

مطالعه تطبیقی حکمت معنوی در نگارگری عثمانی و ایرانی

محل انتشار:

اولین همایش ملی علوم انسانی و حکمت اسلامی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

زهرا به ثمر - دانشجوی دکتری حکمت هنرهای دینی، دانشگاه ادیان و مذاهب قم.

میثم ابراهیمی - دانشجوی دکتری مدیریت رسانه، دانشگاه آزاد اسلامی یزد.

خلاصه مقاله:

هنر اسلامی تجلی وحدت در کثرت است که ساحتی روحانی دارد، معرفتی که آن را حکمت می نامند. عارف با سیر و سلوک و هنرمند با خلق آثار به معرفت و حقایق هستی دست می یابد. نگارگری جلوه ای از هنر قدسی است که ظاهر اثر هنری، تفکر بنیادین و آن طریقی که هنرمند به حقیقت هنر واقف آمده است را شامل می شود. نگارگری اسلامی تجلی مضامین عرفانی، حکمی و ادبی است. حقیقتی که هنرمند با طی طریق کسب نموده و در آثارش فهم می شود. نگارگر نور و رنگ را در جان تصور ریخته و نگاه تماشاگر را به جهانی ورای آنچه می زید همراه می سازد. ترسیم عالم ملکوتی اشیا که در عالم تمثیل می یابد و پردیسی زیبا می آفریند. این قدرت و عظمت معنوی با کوچ هنرمندان نگارگر ایران به دربار عثمانی در کالبد تازه ای جان می گیرد و سبک و سیاق آن با تاثیر و تاسی از هنر ایران، راه خود را پیدا می کند. نگارگر ایرانی می کوشد بازتابی از دنیای پیرامون را در سراسر صفحه با انواع پیکره ها و جزئیات منظره و رنگ پردازش در نقش های تزئینی پر کند، در حالی که نگارگر عثمانی به جزئیات کمتر و نقش های ساده تر بسنده می کند، در واقع تفاوت در هر دو سبک، راهی است که نگارگر مسلمان به دنبال کشف حقیقت و معنویت می پیماید. دین، کتاب مقدس، اعتقادات مذهبی، روابط سیاسی و فرهنگی مشترک در دولت ایران و عثمانی باعث پیوندی عمیق می شود که جلوه های آن را در نگاره های موجود می توان یافت.

کلمات کلیدی:

حکمت معنوی، نگارگری ایرانی، نگارگری عثمانی، هنر اسلامی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1381166>

